

„INDAGINES“ I „PORTAE“ U HRVATSKOJ I SLAVONIJI.

U ispravama 13. i 14. stoljeća nalazimo često, naročito kad se međaši opisuju, riječ »indagines«, ili u jednobroju »indago«. Indagines jesu nekakove ograde, većinom od drya, kojima se omeđuju budi pojedine oblasti, budi čitave zemlje. Madžarski učenjak Bartal A. tumači u svojem rječniku sredovječne i nove latinštine¹ riječ indagines ovako: »Indagines (Du Cange) clausurae seu sepes, quae vel fossatis vel arborum incisione construuntur, ut hostes vel animalia arceantur. (Ita appellabantur saeculo XI—XIV. regni limites); gyepű; germ(anice) Verhack. Batty. Leg. Tom. II. 342. an 1233: ad incidendas indagines id est gyepű Száz(adok) XXII. 450. Sze(kely) Okl(eveltar) I. 2. Tör(tenelmi) Tár 1893. p. 27. Schläg. Cod. Dip. And. III. 221 Indagines vulgo Gepew vocatas. Endl. p. 432. (Decr. Andreae II an. 1232)«.

U novije vrijeme bavio se je pitanjem o tim ogradama madžarski povjesničar Antun Hodinka. Kako Ljudevit pl Tháloczy u svojoj monografiji »Die Geschichte der Grafen von Blagay« piše, rezultat je Hodinkovih istraživanja po prilici ovo:

»Das (ungarische) Land wurde an der Grenze (limites regni, bei den Polen granities) zur Zeit des Arpadischen Hauses durch indagines (ungarisch gyepű) vertheidigt, welche systematisch angebracht waren, insoferne die Grenze mit einer indago, gyepű — einem mit Zaun versehenen Graben — umfassen war, und zwar, wie es scheint, im ihrem ganzen Umkreise. Dort, wo sich in diesem Zaungraben ein Weg nach dem Auslande öffnete, wurde ein Thor (porta, custodia) eingeschnitten und der Verkehr bewegte sich lediglich durch diese Thore. Diese Thore waren durch eine besondere Truppe (spiculatores) vertheidigt. Als Linie der Landesvertheidigung hatte der Zaungraben eine grosse Bedeutung. Zu seiner Aufwerfung war das Burggesinde verpflichtet, in Polen aber bezahlte die steuerpflichtige Bevölkerung zu diesem Zwecke (straža) eine besondere Steuer. Für uns ist die genaue Feststellung dieser Zaungrabenlinie sehr wichtig, da wir auf dieser Grundlage die einstige Grenze des Landes näher bestimmen und die innerhalb des Zaungrabens stattgefundenen Colonisierungen: Locationen, unmittelbar verfolgen können. Anonymus Belae regis notarius erwähnt die Zaungräben, sowie das russische und das Meszes-Thor (ad portam Mezesinam). Aus den Urkunden aber lernen wir das Press-

---

¹ Glossarium mediae et infimae latinitatis regni Hungariae. Budapestini 1901.

burger Thor kennen. Aus den Grenzbegehungsbriefen lässt sich dann der Zaungraben selbst ziemlich genau bestimmen; im Norden, gegen Polen hin, ist er auch schon bestimmt. Da stand eine besondere Besatzung unter einem eigenen »Major«. Der von Pressburg südwärts gehende Zaungraben hatte gleichfalls eine besondere Besatzung, auch unter einem eigenen Major. Diese »Besatzung« jenseits der Donau behielt ihre Organisation lange Zeit«. Thälloczy dodaje: »Gegen Siebenbürgen kennen wir ihn (den Zaungraben) noch nicht vollständig, und auch an der Südgrenze, längs der Save und Donau, haben wir dafür nur eine einzige Angabe! . . .«¹

Po mnijenju novijih mađarskih istraživalaca bila je dakle ugarska država u XI—XIV. stoljeću svuda naokolo na granici ograđena nekom ogradom (indagines, mađarski gyepű) za obranu od vanjskih neprijatelja. Mjestimice imala je ta ograda dveri (porta), kojima se izlazilo iz ugarske države u susjedne zemlje i države. I ograde i dveri čuvali su posebni stražari, zvani »spiculatores«²; a dužnost gradjenja tih ograda i vrata zapadala je podanike županijskih gradova. No ipak su mnogi bili oprošteni od gradjenja tih ograda. Tako se čita u dekretu kralja Andrije II. od god. 1231. ovako: »XXVIII. Ad secundas indagines et fossata facienda, ad hortos et quecumque regia edificia, uel officinas, seruiencium et ecclesiarum populos non cogemus«.³

Mađarski historičari sude, da su »indagines« ili »obstacula«, kako ih anonimni notar kralja Bele zove, osobito znameniti za stariju povjest ugarsku, jer da se s pomoću tih ograda može ustanoviti opseg zemalja, koje su Mađžari pri svome dolasku u prednje Podunavlje zauzeli. Oni misle, da su već prvi hercezi mađarski, kao Arpad i Zoltan, pokorenu Ugarsku ogradili takovom ogradom, pak da se onda imade prvotno ugarskom zemljom smatrati sve ono, gdje se nalaze slične ograde i dveri u njima. Takovo je umovanje međutim posve neispravno. Ono predmnijeva, da je ugarska zemlja u jedan mah osječena i zaokružena, pak posve isključuje postepeni razvitak i razmicanje zemlje i države. No što je još odlučnije: indagines ili obstacula, kao i portae u njima, spominju se tek u ispravama i piscima XIII. i XIV. stoljeća, te je s toga skroz nedozvoljeno, po tim poznijim podacima odrediti granice ugarske zemlje u X. i XI. stoljeću. Napokon je vrlo zamašno pitanje, da li je podizanje ograda i dveri u njima izvorno mađarski izum; nije li davno prije dolaska Mađžara u srednje Podunavlje opstojalo nešto slično ili još savršenije. Ako ne drugi, jamačno su Rimljani utvrđivali »limes imperii«; s toga se nameće drugo pitanje, nijesu li »indagines« i »portae« starijega porijetla, nego li sami Mađžari u Panoniji i Daciji? Ta poznato je općenito, da one »viae antiquae« i »viae exercitiales«, koje se toliko spominju u ispravama XIII. stoljeća, nijesu ništa drugo, nego kukavni ostaci starih drumova, koje su još Rimljani u Panoniji i drugim pokrajinama podizali.

¹ Jahrbuch der k. k. heraldischen Gesellschaft »Adler« VIII. Band, 1898. p. 17.

Gallice lancier. Germanice Drabant. Bartal, Glossarium sub voce spiculatores.

² Spiculatores = spicula instructus armatus.

³ Endlicher, Mon. Arpad. pag. 432.

Jamačno nijesu »via antiqua, cementerio opere superfusa« ili »murata via«¹ građene u X. ili XI. stoljeću, nego kud i kamo prije, svakako u vrijeme, kada je rimska kultura cvjetala u ovim krajevima.

Mnogo spominjani anonimni notar kralja Bele poglavito se doima mađarskih historičara, kad posve neispravno tvrde, da se po tragovima indaginâ i portâ XIII i XIV. stoljeća mogu odrediti prvotne mede ugarske države u X. i XI. stoljeću. Anonimni notar, u kojega vjerodostojnost danas već nitko ne vjeruje, umije na široko pričati, kako su već prvi mađarski hercezi gradili takove ograde, pače i vrata, a ča i gradove uz njih. Već za hercega Arpada, piše on, poslan bi »Borsu, filius Bunger, cum ualida manu uersus terram Polonorum, qui confinia regni conspiceret, et obstaculis confirmaret usque ad montem Tatur, et in loco conuenienti castrum construeret, causa custodie regni«.² Dok je Bors, po kojemu je prozvan grad Borsod, utvrđivao među na sjeveru, pošao je Tuhutum na istok »in partes Mezezinâ« gdje je onda s drugima odredio, »ut meta regni ducis Arpad esset in porta Mezesina. Tunc incole terre iussu eorum portas lapideas edificauerunt, et clausuram magnam ab arboribus per confinium regni fecerunt«.³

Po pričanju anonimnog notara osvojene biše za hercega Arpada također Bugarska, Raška, čitava Hrvatska od Spljeta do Gvozda, kao i gradovi Zagreb, Požega i Vukovo. Vojvode Arpadovi udarili su prema njegovu kazivanju najprije na Beograd, na sutoku Save i Dunava, gdje se je njima pokorio bugarski knez; zatim »egressi usque ad portam Wazil iuerunt, et ex hinc egressi terram Racy subiugauerunt, et ducem eius captum diu ferro ligatum tenuerunt«. Osvojivši Rašu (staru Srbiju) prodrli su do mora, pokorili grad Spljet i čitavu Hrvatsku (totam Crouaciam), zatim su prešli preko Gvozda (Peturgoz), utaborili se kod rijeke Kupe, prebacili Savu i zauzeli grad Zagreb (castrum Zabrag), te su jašeći uz put pokorili još gradove Požegu i Vukovo, pak se napokon povratili u dvore hercega Arpada⁴. Ali ni to nije bilo dosta. Drugi vojvode Arpadove navalili su malo zatim opet preko donjega Dunava, te su osvojili Braničevo (castrum Borons) i Smederevo (castrum Scereducy); odatle »ceperunt equitare ultra portam Wazil et castrum Phillippi regis (Filipolje, Plovdiv) ceperunt . . .⁵ Što je za hercega Arpada osvojeno, bude napokon za hercega Zoltana državi konačno privaljeno i medaši određeni. Anonimni notar priča, kako knez Zoltan »fixit metas regni Hungariae, ex parte Grecorum usque ad portam Wazil et usque ad terram Racy, ab occidente usque ad mare, ubi est Spalatina civitas . . .«⁶

Da bi se moglo ustanoviti, kako si anonimni notar pomišlja južne mede ugarske države za hercega Arpada i Zoltana, treba nam najprije odrediti, gdje je stajala »porta Wazil«, kroz koju su Mađari udarali i na Rašku i na

¹ Tkalčić, Mon. epis. Zagrab. I. p. 22, 62, 82, 102, 104, 133, 205 i dalje.

² Endlicher, Mon. Arpad p. 20.

³ Endlicher o. c. p. 24.

⁴ Endlicher, o. c. p. 37—38.

⁵ Endlicher, o. c. p. 41.

⁶ Endlicher, o. c. p. 53.

Plovdiv? Nema sumnje, da je »porta Wazil« isto, što su utvrđeni klanci »Succorum claustra«, »Succorum angustiae« ili naprosto »Succi« između Sredca i Plovdiva na starorimskoj vojničkoj cesti, koja je vodila iz Beograda u Carigrad. Izvor—pisci o križarskim vojnama XII. stoljeća zovu te klance »claustra (clausurae, clusae) sancti Basilii«¹. K. Jireček piše o postanju toga naziva: »Dabei ist weder an ein Kloster, noch an Eremiten zu denken. Der auffallende Name entstand durch ein Missverständniss aus der griechischen »Βασιλική κλεισούρα, Vasiliki Klisura, »Kaiserpass« . . . Bei den Bulgaren hiess nämlich die ganze Passgegend Vasilica . . . »Klanci na cesti između Sredca i Plovdiva, zvani u staro-rimsko doba »Succorum claustra«, u srednjem vijeku »claustra s. Basilii (»ad portas s. Basilii«), bili su najznatnija točka na cesti beogradsko-carigradskoj, »deren Erstürmung oder Behauptung im Alterthum, Mittelalter und Neuzeit so oft das Schicksal weiterer Länder entschied«.

Baš to mjesto u anonimnoga notara Belinoga, gdje no priča, da je ugarska država već za prvih hercega Arpada i Zoltana dopirala na jugu do vrata sv. Vasilija, najbolje pokazuje, koliko nam je vjerovati njegovu kazivanju, da je Ugarska već na početku X. stoljeća bila ograđena ogradom (indagines, obstacula), zatim da je kod tih ograda bilo dveri (portae), pače i utvrda (castra). Prema svemu tomu posve je umjesna opazka Emerika Krajnera², kad piše: »Der Anonymus erzählt uns, dass die Ungarn bei der Eroberung des Landes viele Burgen einnahmen und besetzten, manche auch selbst bauten. Auch diese Erzählung ist gerechten Zweifeln unterworfen, denn König Bela der Vierte sagt uns, dass, als die Tartaren zu seiner Zeit ins Land eindringen, dieses fast ohne Burgen war. Fejér T. 4. V. 2. p. 222. regno nostro tunc fere penitus fortalitiis et defensoribus immunito, schreibt der König, also weder Burgen noch Vertheidiger derselben gab es. Und wer hätte denn die vielen Burgen besetzt gehalten, die der Anonymus erwähnt, da die Ungarn nicht gewohnt waren Burgdienste zu leisten, wie uns König Bela ebenda erzählt »partim vero eosdem in medio regni collocavimus ad defensionem castrorum, quae circa Danubium aedificari fecimus, cum gens nostra ad hoc exstiterit insueta«. Man sehe auch § I. Note 43. Es hätten also nur die unterjochten Einwohner und die Knechte der Ungarn dazu verwendet werden müssen. So wankt die Glaubwürdigkeit der Erzählung des Anonymus überall «

Ne stoji nikako, da su Madžari, kako to neki noviji povjesničari njihovi pod dojmom pričanja anonimnoga notara hoće, već u X. stoljeću ograđivali mede svoje države ogradama (indagines, obstacula), te da se po tim ogradama može ustanoviti prvotni opseg ugarske zemlje. »Indagines« i »portae« spominju se tek u spomenicima XIII. stoljeća, naročito za Andrije II. i Bele IV., pak stoga nema sumnje, da su u to doba ili koji decenij prije podignute. Možda su ih po-

¹ Jiriček Konst. dr., »Die Heerstrasse von Belgrad nach Constantinopel u. die Balkanpässe, p. 30 & 92. — Vidi još dra. Matkovića P., Putovanja po balkanskom poluotoku za srednjega vijeka, p. 73—75.

² Die ursprüngliche Staatsverfassung Ungarns bis zum Jahre 1382. Wien. 1872, p. 34. Nota 23.

čeli podizati već Bela III. i Emerik na koncu XII. stoljeća. Prvi put naime spominju se »indagines« — koliko je nama poznato — u jednoj povelji kralja Andrije II. od g. 1209. (Fejér T. 3. V. I. p. 73.) gdje čitamo: »nec etiam ad parandas indagines, ulla fossata, seu vero ad aliquod negotium castrenses ire constringantur.«¹ Najviše se govori o njima u polovici XIII. stoljeća, prije provala Tatara i poslije nje. Tako čitamo u djelu nadbiskupa Rogerija »Carmen miserabile«, u kojem je opisana provala Tatara u Ugarsku, kako je palatin javio kralju Beli IV., »quod iam ad portam Ruscie pervenerant (Tartari), et indagines destruebant.«²

Treba međutim još napomenuti, da se u XIII. stoljeću ne spominju indagines jedino na medama Ugarske; ima nekih primjera, po kojima sudimo, da su nekakve ograde ili nasipi opstojali i u nutarnjoj zemlji, gdje su jamačno drugu svrhu imali, nego da štite mede državne. Već Krajner upozorio je na ovo mjesto: »Fejér T. 3. V. 2. p. 333. ist zu lesen: Deinde flectitur versus occidentem, iuxta quoddam signum, quod nuncupatur Nogus-ii; quod tenet metas cum indagibus regis, infra quas indagines currit fluvius nomine Rabycha; — hier bedeutet das Wort Dämme, also hat es eine ähnliche Bedeutung; die Stelle besagt: der Fluss fließt zwischen zwei Dämmen.«³

* * *

Izloživši ovako u kratko, šta su to »indagines«, »portae« i »spiculatores« u XIII. stoljeću, istražiti nam je, imade li sličnih ograda, vrata i stražara u to vrijeme na tlu hrvatskom?

1. Već Thallóczy upozorio je na jednu ogradu i vrata na medu hrvatsko-kranjskoj kod Samobora i Bregane. On piše: »Folgen wir dieser Linie (des von Pressburg südwärts gehenden Zaungrabens) in südlicher Richtung, so finden wir den slawonischen Zaungraben. In einer Urkunde vom Jahre 1280 (Tkalčić, Mon. eccl. Zag I. p. 206) schenkt Ivan, Sohn des Irislaw, Gespan von Oklič, der in der Umgebung von Samobor liegenden Cistercienserkirche der hl. Maria zu Brezovica sein um die Kirche der hl. Helena gelegenes Besitzthum, bei dessen Grenzbeschreibung er die indago und eine »Teluk« genannte »porta indaginis« erwähnt. Die Kirche der hl. Helena ist heute ein kleines Dorf oberhalb von Samobor am Wege nach Bregana. Zwischen St. Helena und Bregana liegt die Ortschaft Lug. Die Urkunde spricht allerdings nicht von einer porta regni, sondern nur von einer porta indaginis, allein es kann doch kaum ein Zweifel bestehen, dass vom benachbarten Krain her, von der Gurker Ebene, längs der zwischen zwei Berge eingezwängten Save, dies der einzige Eingang war, der schon vermöge der Terrainverhältnisse ein geschlossener sein musste. Die heutige Grenze aber zieht thatsächlich oberhalb von Lug längs der Bregana hin. Über die Bregana aber bezeugt unser Diplomatarium (Codex com. Blagay, No. XXI.), dass sie im Jahre 1283 »condam cadebat in Zawa prope ecclesiam beatae Elenae.« Diese Thatsache wird übrigens durch eine Schenkungsurkunde Belas IV. vom 3. April

¹ Krajner, o. c. p. 692–693.

³ O. c. p. 693.

² Endlicher, Mon. Arp. p. 265.

1251. bekräftigt. In dieser erhält der genannte Gespan von Oklič, comes Ivan Sohn Jaroslavs, den Berg Lipouch (Lipovac) zum Geschenk, um darauf eine Festung anzulegen. Die Grenzen dieses königlichen Besitzes giengen hart an den Grenzgräben vom Gradna-Bache aus bis zur Save »wo die Deutschen die Nachbarn sind.«¹

Za točniju oznaku hrvatsko-kranjske ograde kod Samobora i Bregane inosimo doslovce dotična mjesta iz isprava:

— 1251. Kralj Bela IV. bijaše knezu Ivanu, sinu Irislavovu, poklonio neko brdo Lipouch (Lipovec,) da na njemu sagradi grad. Budući da je zaista knez Ivan o svomu trošku taj grad Lipovac sazidao »ad honorem et confortationem regni,« dariva mu kralj opet neku zemlju ispod toga grada, po imenu Bregana, bez koje ne bi mogao rečeni grad uzdržavati. Za granicu te zemlje kaže se, da ide »ad montem Ostruz (Oštrc), inde descendit ad fluvium, qui cadit in Gradna, de eadem exit ad Indagines, et cadit ad fluvium Zavae, ubi commetanei sunt Theutonici« (Kukuljević, Regesta saeculi XIII. p. 176).

— 1280. Knez Ivan sin Irislavov, knez okički, daje samostanu Cisterčana u Brezovici »terram nostram prope Zamobor sitam et existentem, ecclesiam sancte Elene circumdantem.« Granica toga zemljišta teče »sub montem Strazniwerh, . . . cadit in unam viam, que procedit in montem Strazniwerh nuncupatum, . . . per eandem viam tendit ad septemtrionem, abhinc procedendo circuit duas valles et pervenit ad indaginem, et iuxta eandem procedit usquequo pervenit ad Teluk, porte indaginis, inde vergit se ad levam manum versus septemtrionem et girat eundem Teluk per metas terras ordine suo distinctas et exit extra et descendit usque ad antiquam piscinam, que pertinet ad ecclesiam sancte Elene supradictam, et in fine dicte piscine intrat iterum in indaginem ad metam terream et inde procedit iuxta indagines, et pervenit ad unum angulum indaginis, et ibi est meta terrea, inde vero tendit versus meridiem per metas terreas et venit ad locum, Mlak vocatum, inde pervenit . . . et sic terminatur« (Tkaličić, Mon. episc. Zagrab. I. p. 206).

— 1284. Kralj Ladislav IV. Kumanac poklanja knezu Ivanu, sinu Iroslavljevu, za njegove velike zasluge u ratu s Tartarima i s češkim kraljem Otakarom II. »villam regiam in Sclavonia existentem Zamobor nuncupatam« . . . »cum tributo portae prope ipsam villam (Zamobor) in confinio regni existentis« (Kukuljević Regesta saec. XIII. p. 400).

Po ovim podacima posve je izvjesno, da su se »indagines« prostirali oko Bregane prema selu sv. Jeleni, a svakako između Save i ceste, koja vodi iz Samobora u Breganu. Kakve su te ograde bile, da li nasipi s jarcima, ili hrpe posječenoga stabalja, ne može se razabrati. U samoj ogradi bile su dveri, kroz koje je vodio put u Kranjsku, i na kojima se je plaćala daća (tributum), jamačno za robu, koja se je dovažala iz tudine. Potanjim pretraživanjem okoliša sv. Je-

¹ Die Geschichte der Grafen von Blagay.
(Jahrbuch der k. k. her. Gesellschaft »Adler«
VIII., 1898. p. 17—18.

lene, brda Stražnika i današnjih granica kod Bregane mogli bi se možda naći tragovi te sredovječne ograde.

2. Dosada nije nam poznata nijedna isprava, po kojoj bi mogli naslutiti, da je opstojala kakova ograda uz rijeku Sutlu između stare Slavonije i Štajerske. Nema ipak sumnje, da je također meda slavonsko-štajerska bila zaštićena. God. 1248. dariva kralj Bela IV. magistru Androniku, sinu Andrijinu »quasdam terras castris de Zaghuria, videlicet Pocoy et Prizlom prope confinium regni designatas pro terra descensuali, ut idem in custodia confinii regni vigilando providam haberet diligentiam.« Kralja bijaše ban uvjerio, »quod idem Andronicus propter tuitionem confinii illius plurimum fructuosus, immo neccessarius habeatur.«¹ Zagorje je dakle imalo svoju obranu i branitelje. Iz jedne isprave od god. 1239. doznajemo, kako se je »Puchuna comes« pravdao »cum Salamone pugili de Zagaria« poradi neke zemlje, »que dicitur caput Welicha subtus portam.«² Po opisu medaša te zemlje doznajemo, da se je sterala na južnom obronku Ivančice, u okolišu gradova Lobora i Belca. Loboru na zapadu teče smjerom sjevero-južnim potok Velika, koja izvire u gori Očuri na Ivančici. Ako dobro razumijemo rečeno mjesto, te prevedemo »caput Welicha subtus portam« na hrvatski: »izvor Velike ispod dveri,« tražiti nam je pomenute dveri između gore Očure i gore Veternice u gorskom sedlu, kojim vodi cesta iz Zagorja u dolinu Bednje (Lepoglavu, Ivanec, Bednju). To je sedlo veterničko od davnine znamenit prelaz preko gore Ivančice, te nije nemoguće, da su ta prirodna vrata bila nekad utvrđena i stražom zaštićena.

3. »Porta lapidea« u Kalničkoj gori. U povelji kralja Andrije II. od god. 1217., kojom potvrđuje darovanja crkvi zagrebačkoj, spominje se i neka zemlja u gori Kalniku, koju je poklonio neki Totar rečenoj crkvi. Mede te zemlje bijahu: »prima meta incipit a porta lapidea, deinde tendit versus occidentem ad rivulum, qui vocatur Bogactua, et inde per viam ad montem, qui vocatur Pessenic, et inde ultra silvam ad rivulum qui vocatur Lubesiza, et per viam sub monte, qui vocatur Lubel, et tendit super eundem montem, deinde ad montem, qui vocatur dorsum capre (u povelji od g. 1225. Coziherbet), et per viam redeundo ad locum, qui vocatur Pethce, et ibi terminatur cum priori meta.«³ U jednoj drugoj povelji od god. 1225. spominje se »ad viam magnam Coziherbet, que de Cris ducit ad Worosd.«⁴ Sravnivši oba podatka, vidimo, da je »porta lapidea« stajala blizu brda Kozji hrbet, a na cesti, koja je iz Križevaca vodila preko toga brda u Varaždin. Prema tomu ne može »porta lapidea« biti drugo, nego onaj prodor u Kalničkoj gori, koji se i danas još zove u narodu »Vratno«, i kojim prolazi stara cesta iz Križevaca u Podravinu.

4. »Indago Budina.« Ova ograda ili nasip stajaše negdje između Save i Kupe u Podgorju (u staroj župi Podgorskoj). U jednoj povelji slavonskoga bana Stjepana od god. 1249, u kojoj opisuje zemlje, što no pripadaju gradu Podgorskomu (terras castris de Podgorya) čitamo ovo: »Item prima meta terre inda-

¹ Kukuljević, Regesta saec. XIII. p. 165.

³ Tkalčić, Mon. epis. Zagrab. I. p. 40.

² Cod. dipl. patrius, VIII. p. 34-35.

⁴ Ibidem p. 53.

ginis Budina, que est Racie, incipit ab oriente, ubi fons nomine Brebrouch cadit ad aquam Cupchyna, . . . et pervenit ad indaginem Budyna.«¹ Laszovski E. u svojoj studiji »Stara hrvatska županija Podgorska« piše ovako »Budina-Budyna (terra indaginis Budina-indago Budyna) g. 1249. Posjed roda Pribića. Ležao je na sjeveru od ušća potoka Brebrovca u Kupčinu. Danas se zove tim imenom »Budina« zemlja kod Slavetića pod šumom zvanom Stiska.«²

5. »Porta Chykoga.« Ove dveri ili vrata stajala su negdje u nekadanjoj Modruškoj županiji ispod sjevernoga obronka planine Gvozda. U jednoj ispravi od god. 1292, u kojoj se potanko opisuju medaši Drežničke županije, spominju se kao mede rečene županije: »pervenit (meta) ad caput aque Merezniche (Mrežnice) vocate et descendit per ipsam aquam in bono spatio similiter in parte occidentali, (et) pervenit ad molendinum Gerthetin filii Ozrina de comitatu de Modros, et ibi exit de aqua prefata, et pervenit ad villam Vlina vocatam de Modros, et de ipsa villa tendit usque ad portam Chykoga vocatam superius ad montem, et in ipso monte procedendo parumper descendit ad quandam planitiem et cadit in unam magnam viam, que ducit ad aquam Corana (Korana) direte superius nominatam, ubi cadit in eandem aquam Corana . . . . . (i napokon dopire) ad montem Ozlicha superius annotatam.«³ Po ovome opisu sudeći bila je »porta Chykoga« negdje između izvora rijeke Mrežnice i rijeke Korane niže Slunja; »villa Vlina« bit će možda današnje seoce Ulemek kod Primišlja. Brdo »Ozlicha« spominje se također god. 1224. uz rijeku Koranu (in rivum dictum Koranna, per quem descendit ad pedem montis, qui dicitur Ozlyche) kao meda zemlji plemena Klokočkoga.⁴ Prema tomu sudimo da je »porta Chykoga« bila blizu Primišlja, valjda uza staru cestu, koja i danas još vodi iz Otočca preko Škara, Male Kapele, Primišlja, Klanca i Belaja u Karlovac.

6. Indago kod sutoka Kupe i Save. U jednoj povelji od godine 1229., kojom plemić Vlačeta dariva knezu Robertu neku zemlju »Culpatuu« kod Kupe blizu utoka njezina u Savu, nalazi se pri opisu medaša rečene zemlje i ovo mjesto: »et in eodem fluvio Culpa descendit (meta) et pervenit ubi aqua Zaue prefate et aqua Culpe coniunguntur seu commiscentur, inde procedit versus septemtrionem per aquam Zaue per magnum spacium, de quo exiens pervenit ad quandam indaginem ad metam terream versus orientem flectendo, procedit per eandem indaginem et pervenit ad unum lacum in fine eiusdem indaginis qui Locou nominatur.«⁵ Po ovome opisu bila je »indago« na sjeveru Siska i Capraga blizu Save; ne može se međutim odrediti, da li je ta »indago« bila ograda za obranu ili naprosto nasip u onom močvarnom kraju. Potonje se čini vjerojatnije, premda se znade, da je okolica Siska još za Rimljana, a i poslije za kneza Ljudevita (818—823) bila utvrđivana.

7. »Speculatores regis de Wolcov.« U povelji kralja Bele IV. od 15. siječnja 1246., kojom nagraduje vjerne službe magistra Ivana i brata mu Li-

¹ Wenzel, Cod. dipl. Arpadianus VII., 298 - 299.

⁴ Kukuljević, Jura regni Croat. Dalm. et. Slav.

² Rad jug. akademije CXXXVIII. p. 5. —

I. p. 50.

³ Tkallóczy et Barabas, Codex comitum de Blagay, p. 58.

⁵ Tkalčić, Mon. epis. Zagrab. I p. 62.

tera, čitamo, da kralj poklanja rečenoj braći »medietatem terrae speculatorum regis de Wolcov, quae Mihali appellatur«, te određuje, neka ih u darovani posjed uvede vukovski župan Eduard.¹ Doznajemo po tome, da je kralj u vukovskoj županiji imao zasebnu pograničnu stražu, zvanu speculatores. Da li je ta straža bila prema Bosni (Solima) ili prema Mačvi, ne može se ustanoviti. Ali se znade, da je Vukovska županija kroz više stoljeća bila »izhodište za bojeve s Patarenima u Bosni, pošto su iz te županije vodili putovi dolinama rijeke Bosne i Drine u oblasti Usoru i Soli, a onda u pravu Bosnu sve do grada Vrhbosne (današnjega Sarajeva).«²

Ovoliko o ogradama i dverima sredovječnim, koja sam dosada našao u spomenicima na tlu Hrvatske i Slavonije. Uzgredice spominjem još »Željezna vrata« više Grobničkoga polja u starorimskom zidu od Rijeke do Prezida, koji se podudara s današnjom političkom granicom kraljevine Hrvatske prema Istri i Kranjskoj;³ zatim »Željezna vrata« kod Čađavice u slavonskoj Podravini;⁴ i napokon »Kraljičina vrata (972 m.) u gori Velebitu na medi hrvatsko-dalmatinskoj, između Velikoga Halana i Praga, kojima vodi cesta iz sv. Roka u Lici u Dalmaciju do Zadra. Za Kraljičina vrata priča narod, da ih je podigla Crna kraljica. Fras piše o tim vratima: »Hier sieht man noch die Spuren der alten Strasse, welche die Gemahlin des Königs Bela IV. bei ihrer Flucht nach Dalmatien errichten liess. Diese alte Strasse hat zwar einen andern Zug (nego sadanja), doch kommt sie mit der neuen bloss auf dem Punkte Kraliczina Vrata (d. i. eine Felse, welche eine Thür von der Königin vorstellt) zusammen, und geht sodann rechts über die Berge gegen Novi hin, doch unfahrbar und ganz verlassen.«⁵

Vj. Klaić.

¹ Kukuljević Regesta saec. XIII. p. 151.—152.

⁴ Ibid. p. 176.

² Črtice o Vukovskoj županiji i Đakovu. Vjestnik kr. hrv.-slav. dalm. zemaljskog arkiva, II. pag. 98.

⁵ Vollständige Topographie der Karlstädter Militärgrenze. Agram 1835., p. 70.

³ Vjesnik hrv. arheol. društva, V. 1901., p. 169. - 179.